

Det lackar mot Eid, jul eller Finska nationaldagen!

Vad kan man skriva om nu när man är i staben kan man ju undra? Tjänsten i staben är som jag tidigare indikerat mer som livet hemma i någon mening. Den rutinmässiga delen av dagen ser ut enligt följande - man går upp kl 06.15, bussen hämtar vid 07.00 – och då kan det se ut så här:

Väl framme på HQ:t så kollar man mailen om det är ngt akut o hantera, fika, förbereda morgonbriefing, hantera alla pågående ärenden, lunch, fika samt åka hem 15.00 äta o gå lägga sig. Detta är då huvudrutinen för dagen. Sedan händer det alltid mycket andra saker under dagen som man skall hantera.

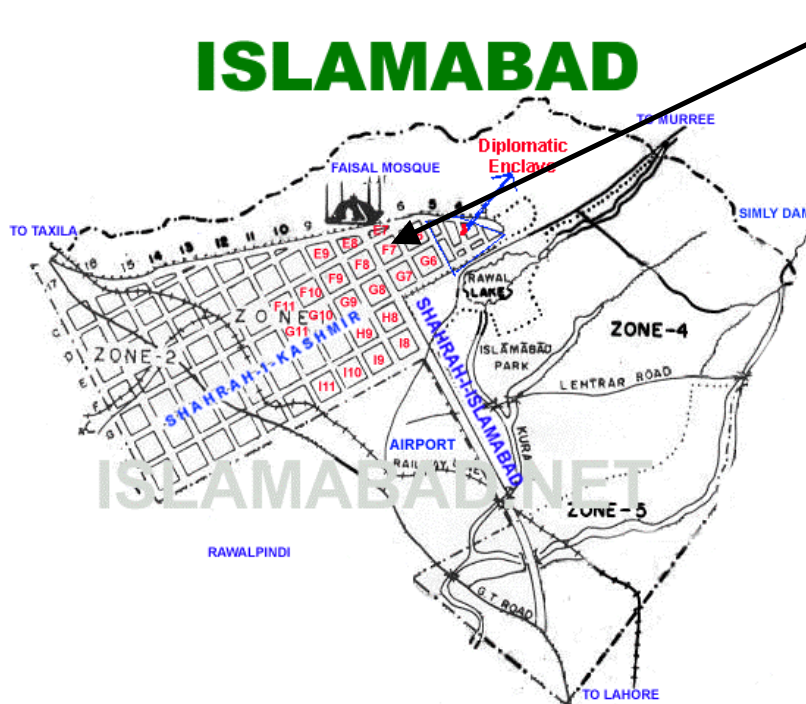

Här ser vi undertecknad i en fin kontorspose

Det kommer in ledighetsansökningar, betyg skall skrivas, nya observatörer som skall skolas in, observatörer som åker hem skall avslutas i de administrativa rutinerna, trasiga varmvattenberedare på fältstationer, hastiga omflyttningar av personal på fältstationerna, m.m. Dagarna går i ett rasande tempo men av naturliga skäl blir det inte lika mycket bilder längre men lite Islamabadbilder kan ju vara intressant. Eftersom jag inte rör mig så mycket ute i terrängen minskar också kontakten med den Pakistanska landsbygden där man får de mesta intrycken. Islamabad är i mångt och mycket väldigt ”opakistanskt”. Dels så byggdes staden utifrån ett modernt arkitektoniskt synsätt, på 50-60-talet, i ett rutnätssystem med en indelning i sektorer där varje sektor delats upp i fyra kvadranter. Tex så bor vi nu i sektor F7 kvadrant 2, mao ord blir adressen F7/2.

2	3
1	4

En schematisk bild över Islamabad för att få en uppfattning om hur det ser ut! Jag bor här.

Det som är roligt med att bo i Islamabad är att det sociala livet blivit lite bättre. Dels har man en bättre vardag, man sover i sin egen säng och har en hemvist i någon mening. När vi hade UNMO-konferensen så delade jag o Jerry säng! Det är ju en dubbelsäng så vi fick plats båda två – lätt och ledigt. Eftersom jag är lite känslig för ljud så fick det bli öronproppar under dessa dagar. Det var kul när alla svenskar var samlade och bodde i huset, det är ju så sällan vi träffas.

Efter UNMO-konferensen löpte dagarna på. Den 6 december var det finsk nationaldag som vi var inbjudna till men först hann vi med glögg och lussebullar samt lite julmat på Svenska ambassaden. Köttbullar, lite prinskorvar samt ost smakade kanonbra. Sedan var det bara att ge sig av till finnarna som ställt till fint kalas – även deras ambassadör var inbjuden. Mängder med Finlandia samt lite skön barbeque satt fint. Vi rullade hem vid 23-tiden och dagen efter visade det sig att finnarna hållit på till 04.00. Som tur var, för finnarna, så var nationaldagen på en lördag och söndagarna håller vi ledigt.

Min kära vän och kollega Paolo har ett favorituttryck – The Mother of stupidity is always pregnant – som han använder när folk är dumma på riktigt. Paolo har en mängd deviser och uttryck, av vilka en del inte är lämpade i skrift, som han använder sig av när livet blir för tufft och folk gör livet surt för honom. Då står han gärna upp och grymtar samt fäktar med armarna.

Måndagen den 8 december var jag Duty Officer (DO) vilket innebär att man är kvar på HQ:t för att hantera och agera på inkommande händelser. Man ser även till att följa alla pågående patruller så att dessa rapporterar in sina lägen. Här ser vi en bild under pågående måltid. Kamerans placering kan tyckas underlig men det blev fjärrutlösaren eftersom man är helt ensam här – förutom alla förare som sover i en container lite längre bort, men dom rör sig aldrig i HQ:t. Natten bjöd på ett riktigt tropiskt oväder med åska såsom jag aldrig hört det. Jag var övertygade om att någon ”dragit” av en bomb inne i Islamabad eftersom hela HQ:t

skakade till vid en av smällarna. Natten avlöpte lugnt och morgonen kom fortare än jag anat... Har man varit DO får man gå hem om läget medger och eftersom det är Eid är det kalaslugnt så jag knallade hem vid 10.00.

Självutlösare med kameran balanserad på en fax!

Upptäckte att jag faktiskt sovit lite illa så jag vilade middag en timme eller två. Därefter blev det en löptur i grannskapet.

Eftersom det är Eid och temat för denna Eid är välgörenhet och detta tar sig uttryck i att man mestadels skänker saker, oftast i form av kött, till släkten och fattiga, så skall det slaktas!

Och slaktas gjorde det. Det började faktiskt redan när jag kom hem på morgonen – då satt vår ”helper” Shabir tillsammans med grannens kock och styckade ett får i garageporten!

Men den stora upplevelsen började i och med min löptur. Det kändes som det slaktades på varje tomt, i varje gathörn. När jag sprang på en av gatorna kände jag att någon tittade på mig – det var ett avhugget kohuvud, i en annan trädgård låg lite fårskallar, på nåt ställe låg det inälvor o tarmar som fåglarna gick lös på. Det låg fårfallar överallt, en huvudlös och skinnflådd kossa låg och väntade på att bli grovstyckad. Inne på moskéområdet låg det också huvudlösa kokroppar samt att det stod kossor kvar och väntade på sitt öde. Märklig upplevelse men mycket intressant att få vara med om.

Vidare på min löptur såg jag för första gången en man och kvinna hålla varandra i handen – ett halvår tog det!

Under Eid är alla affärer i stort sett stängda utom ett fåtal motsvarande pressbyrån – riktigt öde var det. Jag kommer efter denna berättelse att skifta till dagboksform eftersom situationen nu är sådan. Nu måste man försöka fånga det lilla i vardagen, det händer trots allt en del som kanske inte riktigt tänker på och som är kul att berätta om och även minnas lite senare.

Anders i Islamabad den 10 december 2008